

EDWARD HIGGINS, KINDRAL

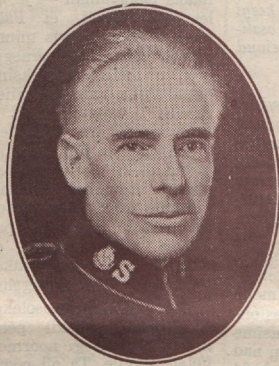
WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI KOMANDÖR

Nr. 58

Mai 1934

6. aastakäik

Tere tulemast, komandör Rich!

A hearty welcome to Estonia!

Komandör Rich on ohvitser aastast 1893 ja on teeninud väljaohtitserina, diviisi komandörina, väljasekretärina ja ülemsekretärina Suures Britannias. Pääle selle komandör sai käsutuse territooriumi komandöriks Kana-dasse ning hiljem teda käsutati Rootsisse, kus ta on töötanud möödunud 4 aastat.

Tervetuloa Eestiin!

Soome staabiorkester algab oma ringreisi laupäeval, 12. mail. Orkestri juhataja on kapten Carstens Clausen, kes on külastanud Eestit juba kaks korda ennem. Meie tervitame neid südamikult.

Major A. W. LOCKYER, Eesti-Läti diviisi juhataja.

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Diviisi Pääkorter, Eiga,
Kenina jela 32 dz. 3-a.

Juhi märkmeid!

Oleme saanud teateid, et STAABIÜLEM, kes juhatas möödunud aastal meie kongressi, on jõudnud tagasi oma pikalt ringreisilt, olles üle nelja kuu ära kodunt ja juhatares koosolekuid mitmel maal. Jumal on olnud temale armuline, ja mitmed hinged on olnud päästetud. Teile pakub huvi lugeda midagi tema ringreisist samases „Sõjahüüsi“ teisal.

Südamlik tänu sõbrule, kes aitab meid rahvusliku üleskute rahakorjajana. Meie hindame teie annetusi ja töendamet, et neid tarvitatakse hoolikalt ja hästi evangeeliumi levitamiseks ning vaeste aitamiseks. Palun võtke vastu meie tänu kõige eest, mis antud.

6. mail peetakse igas Päästearmees korpuses EMADPEÄVA, mil kõneeldakse eriliselt oma mõjust rahva elule ja kodule. Ole te teritatud neile koosolekute Päästearmees. Tulge ja väljendage ühes meiega armastust ja ema töö hindamist.

11. mail meie teritame tagasi kodumaale KAPTEN BLEESI JA EESTI KADETTE, kes läksid möödunud septembri kadeetikooli Helsingi. Nende terituse koosolek peetakse nimetatud päeval Tallinna 1. korpus ruumes, ja kõik meie sõbrad on südamest teritatud.

12. mail, samas ruumes, teritame SOOME STABIORKESTRIT, ja meie usume, et nende küllaskäik õnnestub kõigil. Orkester, kuigi väike arvu poolest, on väga häa ning on annud hääd teenistust Soomes ja Rootsis. See on nende esimene küllaskäik meie maale, ja ma lootan, et igauks ühineb meiega ja teritab neid südamehoolikult ning vaimustusega. Seid leiate viimasel leheküljel täieliku eeskava nende koosolekuist.

Meie vaatame alati suure hooliga ettepoole kongressitajale, ja ma usun, et 7-da aasta kongress ei ole erand. Komandör RICH, Rootsi territooriumi komandör, juhatab neid koosolekuid 25. maist kuni esmaspäevani 28. maini. Kõik koosolekud peetakse U. Sadama tänaval 11-a, kuhu oleme soojalt teritatud. Üksikasjalised teated leiate viimasel leheküljel.

Teisipäeval 29. mail avatakse Tallinnas uus korpus, mida tunatakse sellest ajast alates TALLINNA III KORPUS nime all. Ohvitserid saavad oma käsutused. (Lõpp 4. veerul.)

Nad hakkasid rääkima teisi keeli.

Kirj. kolonel TH. WESTERGAARD.

„Nemad said kõik täis Püha Vaimu ja hakkasid rääkima teisi keeli, nõnda kui Vaim neile andis selgesti üles rääkida.“

Ap. teg. 2:4.

TAHAN peatuda ja rääkida kolmest asjast. Kõigepealt Päästjust endast, siis Tema jüngeritest ja viimaks nende rääkimisest teiste keeltega.

Olen vahet kuulnud mõnd jumalast rääkimas nelipühist sarnaselt, et see on mind väga haavanud. Eriti mõne aasta eest oli mitmeid, kes omades iseariikkude õnnistust, tunnistasid nelipühist ristimisest, tühistasid oma eelmise kristliku elu: „Minu kristlik elu ei olnud ennem mitte midagi, kui omasin nelipühist ristimise,“ ja mõned, kes olid pöördunud 20 aastat või rohkem, on öelnud: „Minu usuelus ei olnud mitte midagi möödunud 20 aasta jooksul, kui omasin nelipühist ristimise.“ See võib ju juhtuda mõne üksiku elus, et ta peab sarnaselt tunnustama, kuid see ei ole suurema osa usklikke läbilõikamine. Kui keegi on saanud nelipühist ristimist, kui keegi on saanud Vaimu täiuse osalikes, siis ei anna see temale õigust öelda, et see, mida Issand on teinud temale ennem, on väärtuseta.

30 aasta jooksul pidi meie õnnistegijate ootama jõudu ülevaht, kuid mõtetes, sõnades ja tegudes elas Ta püha elu Naatsaretis. Tal oli pikk ootaegev, aga juba poisikesena, elades lapsena Naatsaretis, oli Tal tunnistus enesest, et Ta elas Jumala meelepäralselt. Aga kui Püha Vaim tuli Temale nagu tuvike taevast, siis täideti Teda jõuga Jumalast, et täita oma suurt lunastustööd.

Ja nüüd tahaksin öelda, et mitte ainult Apostlite tegudest, vaid kogu kristliku koguduse ajaloost läheb läbi punase joonena, et Püha Vaimu ei anta nautimiseks või Jumala eelmise teo hukkamõistmiseks inimese elus, vaid seda antakse kui jõudu tulevastele ülesannetele; ja nagu meie Issand Jeesus tundis oma taevast Isa enne vaimuristimist, nii on ka teistel võimalik tunda Teda enne, kui nad on vastu võtnud suurt õnnistust. Ja mida Jumal on puhastanud, ei või ükski inimene kutsuda rooja-seks, ja meie peame olema tänuhülid Jumalale selle eest, mida Ta andestanud, ja uue elu eest, mida Ta annud. Sellepärast tahaksin öelda paljude kogemustega oma selja taga, et see, kes ütleb: „Nüüd ma olen saanud vaimuristimise, aga enne seda läks kõik väga viletsalt mu usueluga,“ peaks olema väga ettevaatlik, et ta ei patustaks Jumala Püha Vaimu vastu.

Nagu oli meie Issanda Jeesusega, nii oli ka Tema jüngeritega. Nad teadsid, et Ta on üles tõusnud ja elab, ja ometi ei olnud nad valmis tunnustama Tema. Nad uskusid Teda, armastasid Teda, ja ometi ei võinud nad tunnustada. Need jüngerid olid jumalalapsel end kui said vaimuristimist. Ei oleks olnud häa, kui nad hiljem tunnustades Jerusalemmas ja Samaarias

oleksid öelnud: „Meie koosviibimine Jeesusega oli kena, kuid selles ei olnud palju võimaliku.“ Oh ei, jüngerid ei öelnud nii, vaid kuni oma märtrisurmani rääkisid nad aulistest õnnistustest, mida nad maitsestid ühenduses Päästjaga, kui Ta elas siin maailmas, ja lisasid juurde: „Ja Tema, meie armas Issand, läks ära, ja siis saatis meile Püha Vaimu, ning meie, kes olime ennem nõdrad, muutusime nüüd kangelasteks.“ Ennem nad olid veendunud usklikud, kuid nad muutusid vaimuristimise järele kõlblikkudeks tunnustajateks. Ja nii kuni kuni elan, tahan ma kuulutada sellest, et vaimuristimist antakse tegutsemiseks, aga mitte paigal viibimiseks ega nautimiseks.

Peatume nüüd hetkeks meie-aja jüngerite juures. Meie oleme ju kõik ühisel arvamisel, et maailm meie ajal on kurjuse kütikes. Kuigi vahest on palju rahvast jumalakodades ja kirikutest, ometi on rahvaaru jumalakodades võrdlemisi väike. Löbukohad on palju paremini külastatud, kuigi sisseinenumakks on suurem. Väga harva korraldatakse tantsupidusid, kus ei oleks rahvahulki osa võtnas. Võrreldes sellega on hulk, kes läheb jumalakotta, palju väiksem. Võit näib olevat teisel poolel, seda ükski ei või salata.

Meie maal leidub palju kohti, kus on ainult mõni üksik jumalasõna kuulutaja, kuid palju pattu, mõned üksikud evangeelisted, aga palju tuhandeid lapsi, kes ei lähe kunagi pühapäevakooli ega kuule Jumalast. Kui meil ei oleks kristlikke kooli, siis kasvaksid nad üles nagu teiselised paganad. Sellel ei ole ju mingit tähendust meie päevil, et meie aja jüngerid võtaksid vastu Püha Vaimu ja ei läheks välja tööle, vaid istuksid, laulak-

sid ja naudiks ning laulaksid! „Teie peate Püha Vaimu väga saama ja olema minu tunnustajad kuni maailma otsani,“ ütles Issand.

Minna olen imestanud, kui kuulen, et koguduses ühel on erinev arusaamine teistest vaimuristimise tegevuse suhtes — ja kui koguduses tulevad lahkeliid, siis saatan tungib edasi. Kui jüngerid pidi ristitama vaimuga, pidid nad minema ja olema tunnustajad. Ei olnud tarvis minna ja manitseda, et noored annaksid oma elu tervelt Issanda teenistusele, kui Püha Vaim tuli. Nad ise pidid tulema vabatahtlikult ja ütlemas: „Issand, siin ma olen, saada mind!“ Ei pida- nud olema tarvis kuulutada aja- lehtedes ega küsida raha töö häaks paganamail — ja, ma ütlen otsekoheselt, et Päästearmeel ei oleks tarvis minna ega küsida raha, nagu praegu sünnib, kui meie kõik oleksime täidetud Püha Vaimuga. Siis tooks rahvas vabatahtlikult oma raha; misjonäre, pühapäevakooli õpetajaid ja jumalariigi töötajaid oleks palju rohkem kui praegu. Aga meie kristlased ilmutame kõik oma vaesust, ja sellepärast peaksime paluma: „Täida mind, Issand, et ma saaksin sinu tunnustajaks, sinu tööliste, sinu evangeelistik!“

Ühel pühitsuskoosolekul, mida juhatasin kuskil põhjamaal linnas, tuli keegi noormees kahetsuspingile. Ta oli pöördunud ja tuline usklik. Sää Päästearmeel kahetsuspingil ristiti teda Püha Vaimuga. Temast ei saanud kunagi pühastohvitser või päästesõdur, kuid ta reisib Kongosse misjonärina ja töötas ümbruskodades, kuhu ükski valge inimene ei olnud astunud oma jalaga. Säälp õppis ta pärismaale keeli. Ja siis ühel päeval saabus ta tagasi Norramale oma koju, ja kui ta tuli Oslo ühikooli kõigi oma keeltega, siis said avalikuks, et poiss Bergenist ei olnud muutunud ainult misjonäriks, vaid ka teadlaseks. See oli kõik järeldus tema täitmisest ja ehitamisest Püha Vaimuga.

Kuidas oli siis keelte-rääkimisega? Ja, see keelte-rääkimine oli nelipühist suur ime. Kuule!

„Olgu meie parti rahvas ja meeda ja eelami rahvas, ja kes meie elame Mesopotamia, ja Juuda ja Kapadokia, Pontuse (Järg 5. lhek.)

JUHI MÄRKMEID.

(Algus 1. v.)

Hiljem antakse üksikasju. Meie palume Jumala õnnistust sellele tööharule.

Paluge kõigi nende sündmuste eest, et Jumala õnnistused ringik-sid kõige üle, kes võtavad mingisuguse osa nimetatud koosolekult ja et nende tagajärg oleks Jumala riigi levimine.

„Sinu sõna on mu jalale lam-
biks, ja valgus-
seks mu jalg-
tee pääl.“

Gaut 119-105.

Oled sa kindel, et oled jumalalaps?

ÜHES kodus, kus elasin kus-
kil küllas pidades koosole-
kuid, jutustas perema (ta
oli korpuse seersant-major), et
ühel pühapäeva õhtul istudes
päästmiskoosolekul, tundis ta
Jumala Vaimu manitsust, min-
na ja rääkida kellegi prouaga
koosolekul tema hinge üle.

Ta mõistis, et Jumala Vaim
oli rääkinud temale, ja ta põl-
vitas, et paluda ühes temaga.
Pääle võitlust ja palvet võis
proua uskuda, et Issand on te-
da vastu võtnud.

Kui nad tõusid kahetsuspinki-
l, võttis ta seersant-majori
käest kinni ja ütles, et ta soovib
rääkida. Kui nad tulid kahe-
kesi alla saali, jutustas ta järg-
mist: „Minu kaks väikest tü-
tart, kes käivad grupikoosole-
kul, tulid paar pühapäeva tagasi
koju säravate nägudega ja
õnnelikkudena. Niipea kui nad
tulid uksest sisse, hüüdis vanem
neist: „Nüüd meie oleme täiesti
kindlad selles, et oleme jumal-
lalapsed, sest meie olime pääst-
miskoosolekul, ja saäl ütles
seersant-major, et kui meie ei
ole täiesti kindlad, kas oleme
jumalalapsed, siis peaksime pa-
luma, et Jumal teeks meie kind-
laks, sest Ta kuuleb palveid. Ja
meie palusime, ning nüüd meie
oleme kindlad selles, et oleme
jumalalapsed.“ Siis meie laul-
sime laulu, milles räägitakse,
kuidas me koputame oma Pääst-
ja uksele ja toome kõik oma
patud kaasa. „Ema, kas sa oled
kindel, et oled jumalalaps? Kui
sa ei ole kindel, siis täna õhtul
kell 8 on päästmiskoosolek
täiskasvanule, ja siis sa võid palu-
da Jumalat, ja kindlasti leidub
sääli keegi, kes tahab paluda ka
sinuga.“

Seda jutustas proua seersant-
majorile. „Ja sellepärast ma tu-
lin täna õhtul siia, paluma Ju-
malat, et Ta võtaks mind oma
lapseks, kuna minu lapsed and-
sid mulle selle tahtmise.“

Mõne aasta eest sain kirja
kelleltki noormehelt, kes väikese
poisikesena käis pühapäevakoo-

EMADELE JA KODULE KUI EMA OLI VALMIS SUREMA.

NAD istusid sääli nii üksinda, kaks vanakest, oma armsas väikeses
toakeses, kus oli nii palju püksepaistet ja rõõmu! Nende lap-
sed olid täiskasvanud ja nüüd jälgisid neid isa ja ema palved näge-
mata ustava valvurina. Palved olid vastatud auuliselt, sest kuus last
olid leidnud Jeesuses oma Päästja. Ometi oli veel üks poegadest, kes
elas ja tõotas teises maos, veel päästmata. Aga Johannese pääst-
mine oli ema igapäevane palve.

Ühel päeval ei olnud emal rahu. „Kirjuta,“ ütles ta oma mehele,
„Kirjuta Johannesele ja palu teda anda oma süda Jeesusele. Ega tema
ei pea seisma üksinda vasakul käel ühel päeval, kui meie ja teised lap-
sed seisame paremal! Kirjuta, et ma ei või surra enne rahulikult,
kui Johannes on päästetud.“

Kiri kirjutati — täidetud isasüdame päuletungivate manitsus-
tega päästmiseks.

Johannes seisis puuriäda kõrval ja luges oma isa kirja. Teda haas-
siti suigavasti selle sisu. Suur tugev mees ei vünnud midagi parata,
kui palavad pisarad veeressid paberile. Ei, tema ei tahtnud seista üks-
sinda vasakul käel! Aga kuhu pidi ta minema abi otsima oma hädas?
Jah, Päästearmee ruumid olid hõlides, ja sinna ta juhatas oma sam-
me. Varsiti oli ta sääli ja kuulis laulu patuste Sõbrast. Kõik, mida
räägiti ja lauldi, oli nagu otse temale, nagu talle näis, ja koosoleku lõ-
pul põlvitas ta kahetsuspingil mõne teisega, kes otsisid päästmist. Ta
kohtas oma halastaja õnnistegijaga, kes võttis ära koorma ja kinkis
südamerahu. — Johannes võis öelda: „Olen saanud pattude andestuse
ja mu hing on päästetud.“

Mõni päev hiljem said vanemad kirja. Nende rõõm ja tänu Ju-
malale oli mõttamata. Nüüd oli ka Johannes, nende seismes, taevatel.

Aasta hiljem külastas Johannes oma kodu ja kallistas oma vane-
maid suure rõõmuga ja säravalt.

Ühel päeval istus Johannes ja laulis ilusast taevahinnast. Õrna
pilguga vaatas ta emale ja laulis edasi: „Kui jõud sa enne taeva,
siis ütle, et tulen ka. Ma iatsen koju, kus Jeesus, sääli tahan viibida.“

See oli emale liig palju. Suigavasti ligutatud ja tänuisaratega
palgel ütles ta: „Issand, nüüd lased sa oma sulase rahu surra, sest
mu silmad on näinud sinu päästmist.“

Ema oli väinud surema, sest väinaks oli Johannes, — tema palve-
laps — võdetud Jumalale.

Nüüd on ta kodus Jumala juures, armas vanake. Ta oli nii vä-
sinud oma elupäevade lõpul, mil ta vübis ühe oma poja kodus, kus
tema eest hoolitseti õrnusega.

Ühel õhtul seisis mitmed tema lastest ta voodi ümber ja laulsid
vana aadist laulu kodust, mis ootab Jumala rahvast. „Varsiti,“ ütles
üks tütar, „saad sa olla sääli maal, kus võid kaasa laulda.“

„Ma olen nii väsinud,“ ütles ema, „ma ei suuda laulda.“

„Aga ema,“ ütles tütar, „kui sa oled väljapühitud korralikult,
siis sa ühined küll kaasa laulus.“ Armastusega oma silmades vaatas
ema tütrele ja ütles: „Ma laulan siis, kui sina tuled taevavärvale.“

Nii tervitab kord see, sel ajal väsinud ema, juubelilauluga oma
lapsi teisel pool elujõe kaldal.

Kas sääli ootab keegi ka sind? Keegi, kes on palju palunud sinu
päästmise pärast, kes võib-olla on juba lahkunud — mõni, kes tervi-
tab sind rõõmulauluga taevasele rahumale? Tahad sa kohata oma
Päästjaga, kes ostis sind oma kallil verrega?

lis. Ta kirjutab manitsustest,
mida andsin temale sel ajal, kui-
das nad jälginud teda läbi aas-
tate ja nüüd olnud abiks tema
päästmises.

Tema manitses mind edasi
töötama ja õnnistama väike-
seda.

Võiks tuua veel palju auulis-
näiteid, kuidas Jumal õnnistab
tööd laste ja noorte seas. See
töö on raske ja väsitav, kuid
selles töös olen leidnud mitme-
te aastate jooksul rõõmu, sääli

tunnen ennast kõige kodusema-
na ja sääli mul on olnud kõige
õnnistusrikkamad ajad. Kui sei-
san lastekoosolekul ja näen sär-
avaid lapsesilmi ja kuidas nad
kuulatavad kõik, mida räägi-
takse koosolekul ning mõtlen
selele, kuidas mõned neist an-
navad oma elu hääle teenistu-
sele täiskasvanult, nii nagu mi-
na andsin oma südame Jumala-
le ja Tema teenistusele, kui olin
kaunis noor, siis mu süda täitub
rõõmuga.

Brigadör H. Halvorsen.

Tõsiselid sõnu emast.

„Naine, kes ei ole ustav oma
kutsule kui ema, on suurim pa-
tune maailmas,“ ütles keegi.

Emaarmastus on kaunis, mi-
da võib leida siin maailmas.
Põrgus ei ole leida mingit ema-
armastust.

Kui sa tahad vaadata tõsisel-
suurusele, siis ära otsi seda val-
litsejatroniit ega suurtes koda-
dades. Vaata teda hällis!

Juhataid üht noort tüdrukut
või poissi surma- või eluteele on
enam kui suure sõjalava juha-
tamine.

Sa leiad mitu pesunaist Ju-
mala austatute reas.

Jutustus Moosesele ja tema
emast on ilks kenamaid jutustu-
si, mida võime leida. Moosese
ema oli ori. Ta pidi töötama vä-
ga raskesti tehes telliskivi või
kuskil väljal, aga Jumal oli te-
ma poolel ja ta võitis.

Üleval ei tehta vigu.

„Teie taevane Isa teab, et teie-
le seda kõik tarvis läheb.“

Kristlase elu on kindlus —
imelik kindlus. — Kahjuks ei
mõista meie aga seda alati.

Meie arvame maiste asja-
dega ja hädaldamine ning kae-
bame.

Meie ei mõista, et sarnane
meie hädaldamine ning muret-
semine on kõigest kõige halvem.
Meie ei mõista, et meie taevane
Isa on võtnud enesele vastutuse
meie eest — niihästi tänase kui
homse eest.

Ja Tema teab, millised on meie
tarvidused!

Tuleb kannatus — raske ja
haavav — meie ellu, siis tuleb
see just sellepärast, et meie va-
jame kannatust.

Tuleb õnn — soe ja naeratav
— ja teeb meie ellu kui peaks,
siis tuleb ta, sellepärast et meil
on vajadus õnne järele.

Tuleb vaesus — väsitav ja
suur — siis tuleb see sellepär-
rast, et Ta teab meil olevat va-
jaduse vaesuse järele.

Meie elu on igavene — ja mai-
ne elu on ainult kooliaeg. Meie
annab tunde õpetaja, kes on vä-
ge ja kõikteadja, kes ei kaota
kunagi sihti silmades eest: Viia
meid täiusele.

Meie võime olla kindlad. Meie
peaksime olema kindlad.

Üleval ei tehta vigu. Kõik-
teadjal on küllalt nõu igas olu-
korras. Meie taevane Isa ei ole
jätnud midagi hooletusse — ja
Tal ei ole midagi, mida Ta peaks
kahetsema.

Nüüd ma mõistan seda.

KORD õhtul koduteel kohtasin kellegi vanamehega, kes vedas ennast aeglaselt edasi karkude najal. Kui ta tuli ligemale, märkasin, et tal olid näol sügavad kortsud ja kurb vaade. Ütlesin temale mõned kaastundlikud sõnad ja viisin meie kõnleuse kohe vaimulikele esjule, küsides, kas ta omab rahu Jumalalt.

„Oh,“ ütles ta kurvalt, „olen nüüd juba palunud seda Jumalalt kolm aastat.“

„Kas siis Jumal ei ole kuulnud teie palvet?“

„Ei.“

„Piiblis ei ole kirjutatud, et meie saame päästetud palvete läbi, vaid ainult usu läbi. Teie olete muidugi kuulnud Jeesusest Kristusest, meie armsast Päästjast?“

„Jah, olen küll.“

„Noh, mida siis olete kuulnud temast?“

„Olen kuulnud, et ta suri ristil.“

„Täiesti õige. Aga kelle eest ta siis suri?“

„Muidugi patuste eest.“

„Jah, kiidetud olgu tema nimi, see on õige, aga ma tahtsin natuke otsekohesemat vastust: kelle eest suri tema?“

„Meie kõikide eest,“ ütles vanamees rõhuga.

Emadepäeva

pühitsetakse igas korpuses pühapäeval, 6. mail, mil peetakse erilisi koosolekuid.

Ühinege meiega sel päeval!

„Jah, see on õige, aga andke nüüd mulle ka üks kindel vastus.“

Silmapiikse mõtlemise järele vastas ta: „Ma ei ole õpetatud mees.“

„See võib olla, aga mõtelge nüüd natuke! Teie ütlete, et ta suri patuste ja meie kõikide eest. Aga õelge mulle nüüd üht patust, kelle eest ta suri!“

Mees istus kaudu vaiksesti. Tema nägu ja vaade tunnistasid rahutust tema hinges. Kuid korraga näis, nagu tal oleks tulnud valgus, ta nägu säras rõõmust ja ta ütles: „Ta suri minu eest!“

„Täiesti õige. Ta suri teie eest. Ja Jumal ütles oma sõnas: „Uskuge Issandasse Jeesusesse!“

Mõni päev hiljem kohtasin jälle temaga ja küsisin: „Kas võite öelda mulle, kelle eest suri Kristus?“

„Jah,“ ütles vanamees rõõmuga, „ta suri minu eest, nüüd ma mõistan seda.“

Mis teeb Päästarmee võitvaks jõuks?

Tema vähenematu vaim pääletungiks kurjusele.

Kirjutanud KINDRAL.

ON kindel, et aastad ei ole kaotanud Päästarmee rahva vaimustust ega vähendanud tema väge võitva jõuna. Üle terve maailma nähakse Armee nooruslikku, lootusrikkas vaimustuses suure kõlbuse ja vaimlise võitluse ühendust, kuma tema ohvitseride ja sõdurite võitlev tublidus seisab suure väärtusena õigluse kaalul.

Muidugi, see võitlevate meeste ja naiste jõud on suuremalt osalt Armee pöördunute varustamiseks ja organiseerimise tagajärg. Mitmed suured ärkamised ei ole saavutanud elavat jõudu piisava tegevuse edasiviimiseks. Kui Armee Asutaja pani osa võtma vastpöörnuide koosseisust ja tööle teiste pöördunute julgustamiseks, rajas ta aluse ühele suurimale võitlevale jõule, mis üal maailm on omanud.

Kuid päle Armee organisatsiooni on teisi tegureid, mis edustavad seda kiiduväärt tegevust salvatsioonistide poolt kõikjal. Nende seas. nagu ma olen juba tähendanud, on kohustus-tunde tekkimine. Vastutustunne sünnib sageli. Ma usun Armee kahetuspingsise, ja noored pöördunud peavad tundma, et nende poolt astutud samm tähendab rohkem kui nende patude andestust — see toob endaga häduduse jõudu ühenduses kestva heitlusega kurjuse vastu. Võitlev vaim sünnib ühes andestuse rõõmuga; ja nii see peaks olema; ja Armee tahab alal hoida seda seisukohta selles ulatuses, kuidas ta loob uuestisündinute südames kohustus-tunnet, mis toob esile igaljuhul küsimuse: „Mis Sa tahad, et ma peaksin teema?“

Sellenäpust ma mõlen, mis teeb Päästarmee võitvaks jõuks, on õige arusaamine patust, mida tema rahvas on õppinud vallutema.

Õige võitluse vaim võib tekkida ja areneda isikutes ainult aru saades õigest põhjustest, mille eest nad võitlevad, ja vale põhjustest, mille vastu nad on üles astunud. Mida sügavamad on need arusaamised, seda suurem on võitlev vaim.

Meie elame aial, mil igas asias võtab maad kompromiss. Mitte kõige viimane on kokkulekene kurjusega, mis nii kurb nähe meie ümber. Kuidas võib keegi võidelda ühinepäeval, kui ta ühel või teisel teel on kõige suure sõbrustanud nädala jooksul?

Kui meie näeme ühendust lõbudega ja maailmaga, kui meie silmadel märkavad ühendust nende vahel, kes asuvad pimeduse, pata ja uskumatuse poolel, nende, kes kummitavad, et nad on Tema Jeesuskäid, kes andis oma elu inimeste teadude hävitamiseks, meie ei ole lülitatud vaimuliku tegevuse üle puudumises niisuguste usukuulutaja-

te keskel. Kuidas see võiks olla teisi?

Ainult nähes pattu kui põlvusväärilist asja ja neid, kes tegelevad sellega, kui Jumala ja õigluse vaenlasi, meie võtame kindla seisukoha ja eraldame endid kurjuse harrastamisest ning ühendusest kurjuse tegijatega, välja arvatud, et neid hoia-tada ja päästa.

Armee võitleva vaimu säilitamine on kooskõlas tema võimega ja valmisolekuga, selgitada oma rahvale kurjuse tõelist loomust. Näidata, mis teeb neid ülekohtu põlgajateks, ja täita neid suurema arusega oma kaasinimeste päästmiseks kurjusest.

Teine tegur selles võitlevas vaimus on meie inimeste lootusrikkus. See on välendatud mitte ainult usu lõplikku võitu asias, mille eest meie võitleme, vaid kindlas lootuses, et võit tuleb tingimata. Sajaduhend mehhi ja naisi, kes pihendavad oma aega ja jõudu ilma tasuta või maise balgata, et päle tumejaid kurjusele, teevad seda selles lootuses vaimus, mis teeb võitlemise rõõmuks. See lootus kannab paljud korpust läbi raskuste, mis tavajärges olukorras oleksid liie suured. Ennastohverdavate sõdurite ja ohvitseride käes hoitakse liip lehvimas, ja võit ilmub näilise kaotuse näol. Selle piha usalduse selge kaal on maha murdnud vastupanu ja on toonud kahetsivad rahvahulki kuulutama Jeesust Kristust.

Need ja teised asiad lool kinnitavad põhjusi, miks Päästarmee on suurem võitlev jõud maailmas tänapäev kui ta seda on olnud kunagi enne. Need on tähtsad tunnused, mida rohkem ja rohkem peaks selgitama meie sõdurite keskel igal maal. Niisugune vaim on võitmatu, kui ta juhituna ja siidudatuna Jumala armastusest valatakse välja inimeste sidametele.

Päril sügavusest.

„O LEN nii rõõmus nähes teid veel kord!“

Vaatasin näkku, mis oli osalt varjatud armee-bonnetiga, ja püüdsin meelde tuletada, kus olen näinud ennem seda nägu. Tal olid suured prunuid silmadi, mille sügavusest näis vastu peegelduvat hing, kes on rüübanud sügavasti kurbusekarikast, kuid kes on leidnud rahu Jumala armastuses.

„Kas teie ei tunne mind?“

Vaatasin jälle teravalt küsijale, kuid püüin üttele, et kuigi vilmsik näis olevat tuntu, ma ei võinud silmiki meelde tuletada selle omaniku nime.

„Ma olen Betti, kelle teie saatsite päästekodusse neljakümne aasta eest G. linnast.“

Äkki avanes mu mälu ja ma nägin vaimus enese ees noort eadetat, umbes kuueaast-aastasid tüdrukut, kes põlvitas kahetuspingsil. See oli tema koju, kui ta oli alles tüdruk, kuid nüüd ta oli juba keskealne.

Ta jutustas suure vaimustusega, kuidas Issand oli hoidnud teda, kuidas teda õpetati majapidamises ja kuidas ta mõne teenistajaga järele abielus jumalakariliku mehega ja sai enesele häa kodu.

„Ma ei või kuulutada,“ ütles ta naerdes, „kuid ma müün „Sõjahüüde“ ja võtan vastu korraldust vabariiklikule, ning milme aasta jooksul olen kirjitanud saalipran-dat.“ Hiljem kuulsin, et just see saal oli kõige puhtam terves divi-sis.

Mõni päev pärast meie kohtamist kutsus ta mind oma koju, ja siäl ta jutustas mulle mõnda oma elust. Tema ema — langenud naine — oli põhjus tema langemisele, kui ta oli alles peaaegu laps, ja päle selle saadeti teda kord-korra järele peitja — abielus mehe — juurde, et saada temalt raha. Kui ta oli neljateist-aastane, elas ta juba tänaval, ning kui Armee leidis teda, elas ta kellegi mehega, kes oli küllalt vana, et olla tema isa.

Hiljem ta tuli päästmisele, ja Jumala arm oli hoidnud teda kui Jeesuse Kristuse ustavat sõdurit. Ühiselt tõstisime oma sidamed tänus oma taevase Isa poole kõige Tema halastuse ja võimaluste eest, mida Ta annab sarnaste pärlite päästmiseks.

Au on Jumala päralt.

Keegi väike pois vaatas, kuidas isa külvas nisu, ja küsis, kas ta ei võiks ka aidata natuke. Ta sai selleks luba. Ta täitis oma väikese käe mitu korda nisuteradega ja puistas need suurema hoolega enese ümber sellel platsil, mida isa näidanud temale.

Mõni aeg hiljem tuli ta joostes isa juurde süüva nioga ja ütles: „Mõtle, isa, minu nisu on idanenud sama hästi kui sinugi.“

„Jah, mu laps,“ vastas isa, „see ei olene käest, mis puistatud seemet, vaid Jumalast, kes pannud üle seemneste ja lasab teda kasvada. Meie, inimesed ei või teha muud kui panna seemet maha, kõik päle selle on Jumala töö.“

Niisama on ka Jumala sõna teradega, ja sin on Jumalalt mitu korda meelehäärt tarvitada nõrku käsi sõna väljapiistamiseks ja Jumala austamiseks.

ARK Salomon annab siintoodud väljavõttes Ülemast Laulust ilusa kirjelduse kevade aulisest ajast — aastajaast, mis meil on just praegu. Nagu igal teisel aastaajal, nii on ka kevadel meie jaoks eriline läkitussõnum, mida võib kokku võtta väikesse, kuid sisurikkasse sõnasse — elu.

Kevad jutustab esiteks Uuestisündinud elust.

Mingem välja metsa ühel ilusal talvapäeval. Lumevaibad katavad maapinda ja puid; kõik on nii rahulik ja vaikne, ja näib olevat surnud. Kuid põrgem tagasi samasse metsa mai hommikul. Millist muudatust sa näed sääl; kõik tummistab elust ja liikumisest; puudelt kõlab lindude siristamine; maapind särab toredatest kevadililledest. Mis on esile toonud niisuguse muudatuse? See oli kevad ja tema mitmesugused kaastegevad jõud.

Loodusteadus ütleb meile, et kui maakeri üks pool pöörduv vastu päikest, siis on meil kevad ja suvi. Samuti on lugu uue eluga, millest Jeesus kõneles Nikodeemusega. See elu sünnib, kui inimesed pöörduvad ära oma vanast elust ja patupimedusest Jumala poole. Kes on päike, elu ja soojuseallik Vaimu rikkuses. See on tähtsäheline pöördumine. Jumal on teinud oma osa. Inimesed peavad üle minema aktiivsele tegevusele oma tahtes ja elus.

Küll on ilus kevade noor värske haljendus! Kuid ei ole ilusamat ega kaunimat kui uue elu süüd inimisüdames, olgu see siida noor või vana.

Oled sa seda läbi elanud? Kui mitte, siis vaata järele, et sinu südame talv muutuks taasärgeanud, värskest voolavaks kevadeeluseks.

Kuid kevad kõneleb meile ka kasvatavast elust.

Kevade ajal tavaliselt armastatakse öelda, et võib täpselt „kuulda“, kuidas taimed kasvavad. Siit võib tõmmata võrdjoone vaimuliku elu suhtes. Loomulik kasvamine edeneb päämiselt toitmise ja hoolitsemise varal.

Toitu saab taim osalt ülevalt — ta avab oma õlmed päikese poole ja hingab sisse elule tarvilist süsihappniku — ja osalt alt — imedes toitvaid soolasiid maast.

Palve on meie vaimulik õhk. Samuti nagu on vajaline inimese ihulikule elule sisse hingata õhku, sama vajaline on palve tarvitamine tema vaimuliku elu edasikestmiseks. Selleks viimati nimetatud asjaoluks on vaja sügavalt tungida jõuallikasse, mille nimi on Jumala Sõna.

Kevad ja elu.

„Sest vaata, talve aeg on mööda läinud, vihm on ära läinud oma teed. Õiekesi näikse maa pääl; laulmise aeg on ligi tulnud, ja turteltavikese häält kuulakse meie maal.“ (Ülem Laul 2:11—12.)
 „Mina olen tulnud, et neil peab elu ja kõik rohkesti olema.“ (Joh. 10:10.)

„Jumala allikas on vett külluses.“ Kuid selleks on vaja püüvat tööd, et jõuda alla „allika soonte“ juurde. Siin peab palve ja Sõna käima käsikäes. „Väga paljud käed lehitsevad piiblit, kuid on ainult palveks kokkupandud käed, mis täidetakse piibli taevaliste andidega.“ (Besser.)

Nüüd juba kojuläinud ameerika evangelist dr. R. A. Torrey jutustab mehkest, kes võttis tema ühes enesega kalmistule ja sääl näitas talle kolme hauda. Ühes lamas tema armas abikaasa, teistes tema mõlemad tütreid. Kui nad üheskoos palvetasid haia juures, ütles mees; „Ma kahetsen inimesi, keda Jumal pole kasvatanud.“ Tema elulugu oli järgmine: Kui tema vanem tütar lamas oma surivoodil, tõotas ta Jumalale, saada kristlaseks. Kuid tõotust ta ei täitnud. Siis võttis Jumal temalt teise tütre. Jälle andis ta töötuse.

Ja nüüd pidas ta sõna. Tema elu puhtaim rõõm tuli tema suurimast murest.

Kevad näitab edasi õitsevat elu.

„Õiekesi näikse maa pääl.“ Kevadlilled ei ole võib-olla kõige ilusamad, kuid meie oleme tänujulid nende eest, sest nad tulevad esimestena.

Samuti kristlase elus peaks olema rohkesti lilli. Jumal andku, et see oleks nõnda sinuga ja minuga. Kõigil lilledel ei ole sama ülesanne. Türevalt lõhnavad roosid väljas rohuaias oleksid kahjulikud raskesti haige ruumis. Nõnda on ka meil mitmesuguseid ülesandeid.

Kevad jutustab meile ka viljakandvast elust.

Ta ei näita meile küll mitte üldiselt küpset vilja. Kuid oma õilmete ja lilledega annab ta lootust aulisest viljast, kui algab lõikuseaeg. Sageli oleme pettunud vilja pungadest; nad töötavad nii palju, kuid üks või teine ei anna lõikuseajal oodatud tagajärge.

Samuti teavene Aednik otsib vilja punget, ja palju rohkem, soovib vilja oma istanduselt. Sagedi on ta pettunud. Võib-olla olid sääl ainult lehed. Ja ometi:

„Selles on minu Isa austatud, et teie palju vilja kannaksite,“ ütles Jeesus. Värske vaimuliku elu tõeline tunnustus on Vaimu viljad. Seda ootab Issand leida meie juurest. Seda ootavad meist näha ka maailma lapsed.

Viimaks võime öelda, et kevad jutustab meile

ülevoolavast elust.

„Ülevoolavat elu“ — ja kõike — on Kristus tulnud tooma. Mitte lühikesi ega lõppevat elu.

India jumalamees Sadhu Sundar Singh ütles ühes oma jutluses: „Elu ja ülevoolav elu ei ole üks ja sama. Selles on suur vahe. Missugune rõõm on meil ainult elust?“ Ja siis illustreerib ta seda töde omaenese, sobiva juhtumusega:

„Ma külastasin haiglat ja nägin sääl meest, kes oli voodis lamav haige. Tema seisukord ei olnud kuidagi kardetav; kuid päev pärast seda kuulsin ma, et mees oli surnud. Kuidas ta suri? Kobra madu oli öösel langedud katusele alla tema voodisse. Haige nägi madu roomamas jalutsist päa poole. Ta haaras tema järele. Kuid ta polnud küllalt tügev, et surmata madu. Madu nõelas meest kaelast, ja ta suri. Siis tuli keegi teine mees ja surmas mao Mees, kes lamas surnuna, oli omanud elu, — ja ometi, milline vahe! Kuigi ta elas, ei suutnud ta hoiduda hädaohu eest. Paljudel kristlastel on samuti elu, kuid nad ei või endid hoida vana mao eest. Nad ei või ära võita kiusatusi. Kuidas nad võivad päästa teisi? Nad surevad oma pattudes, sest vana mao sängist tumbig tema mürk kogu kehasse. Kuid need, kes elavad ülevoolavat elu, võivad surmata vana mao ja mitte ainult ise ära võita kiusatusi, vaid aidata ka teisi tegema sedasama.“

Jah, Jumal andku meile kõigile seda „ülevoolavat elu“!

Nõnda nägime, kuidas elu sünnib, kasvab, õitseb, kannab vilja ja on ülevoolav. Niisugust aulist elu on Issand tulnud meile tooma. Kui meie võtame osa Jeesuse elust, arendame seda ja kanname endis, siis elame viimaks igavest kevadeaega jumalariigis. Sest elu on igavene.

Nad hakkasid rääkima teisi keeli.

(Alguis 2. lhk.)

ja Aasia maal, Vrigia ja Pamiiviila, Egiptuse ja Liibia riikide sees Kürene kaudu, ja võõrad Roomas, juuda rahvas niihästi kui need, kes juuda rahva usku heitnud, kreeka ja araabia rahvas, siis kuuleme meie neid rääkivat meie oma keeli Jumala suuri asju.“ Nii siis, sääl oli inimesed iga rahva seast, ja kõik nad mõistsid apostlite sõnu. Need võõrad said kõik midagi kuulda Jumalast omal keelel.

Kas see oli samasugune keelte-rääkimine, millest apostel Paulus kirjutab kirjas korintlastele? Ei, see ime oli palju suurem kui see, millest Paulus kirjutab kogudusele Korintuses Vaimu annete üle, Sest rääkides keelte-rääkimisest, on ta väga karm ja ütleb muu seas, et kui ei ole kedagi ligiduses, kes võiks tõlkida rääkimist, siis on parem, et ta vaikib. Aga nelipühi päeval, kui Vaimu välja valati, ei olnud mingit tõlki, ja kuni tänase päevani ei ole keegi suutnud seletada imet, et kui need

Major A. W. Lockyer
 juhatab reedel, 11. mail kl. 19.30
 Tallinna Ruumide's
tervituskoosolekut
 kapt. BLEESILE'ja ohvitseridele kadetikoolist Soomest.
TULGE, TERVITAGE NEID SÜDALMIKULT!

lihtsast kalurid seisid sääl ja rääkisid, mõistsid kõik, mida nad ütlesid. See oli vägev imetegu, ja seda ei saa järele teha, kopeerida, isegi mitte Paulus ei või seda.

Ta räägib korintlastele keelte-rääkimisest, aga see oli küll hoopis teistsugune kui nelipühi ime. Ja sellepärast ütlen nüüd, et nelipühi ime ei ole kunagi kordu- nud, kuigi kristlikkude koguduste ajaloo meie näeme ka keelte-rääkimist. Midagi sarnast, mis stündis sel päeval — kui nad rääkisid mitmesuguseid keeli ilma tõlgita ja kõik võisid mõista neid — ei ole kunagi sündinud päale seda.

Siiski tahan öelda, et meie võime läbi elada midagi selle-sarnast, kui saame täidetud Püha Vaimuga. See on auline, kui sõna tunnustajal on keel täidetud Vaimuga, mis on tagajärg Vaimuga täidetud südamest.

Olion kord Spurgeoni koosoleku ruumis Londonis. Spurgeoni nimetati jutlustajate kuniin- (Lõpp 7. lhk.)

Jutustus võtmest.

UHES suures linnas valitses kind suur puudus. Mitmed inimesed hukkusid nälja tõttu. Pettus ja kurjus võitis suure võimuse. Väikesed lapsed käisid ringi ja varastasid ning petsid inimesi, ning igasugune kurjus õitses. Joomine muutis kodud põrguteks, tegi mehi ja naisi kurjadeks väimudeks ja kogu elu needimiseks.

Kuid teises linnaosas elasid rikkad, kes tarvitasid oma rikkusi ainult oma lõbude ja himude rahuldamiseks. Nende kulukad hiilgavad peod ja ülliligne uhkus oli teravaks vastoluks vaeste viletsusele ja hädale.

Selles linnas elas keegi mees nimega Kaastundmus. Tema süda oli täis lõpmata kurbust nihasti rikkaste üle, kes oma rikkuses ei võinud omale leida, mida nende hing vajadis, ja veel enam vaeste üle, kes selle üllilise uhkuse kõrval kannatasid näljahäda.

Kui Kaastundmus istus ühel päeval ja mõtles järele kõiki asju, tuli maa kuningas tema juurde ja ütles:

„Usud sa, Kaastundmus, et nende inimeste kurvastusele ja kannatustele leidub abi?”

Kaastundmus ohkas, vaatas üles kurva väljendusega näol ja ütles: „Oh, kuidas ma soovin, et võiksin teha midagi nende viletsuse vähendamiseks!”

„Sa võid teha palju,” ütles kuningas.

„Oh ma ei tea, mis see küll võiks olla,” ütles Kaastundmus suurimas lootusetuses.

„Kas sa näed mu lossi sääl üleval mäel?” küsis kuningas, näidates ülispoole.

„Jah, mu isand,” vastas Kaastundmus inimestades.

„Hää, sääl leidub kõik, mida rahvas vajab. Sääl on hõbedat ja kulda, sääl on ülevaloolavat vennaarmastust, sääl on jõud, mis tervendab rahvast ja aiab välja kurjad väimud — kõik, mille järele sa süda igatseb. Sääl on rõõmu kurbadele, tervendamist haigetele, elu surumetele. Kõik, mida leiad säält, on sinu tarvitada, sa võid kasutada seda linna hüvedeks, mine ja võta seda oma käsutusse.”

Kaastundmus oli täiesti üllatunud kuninga häädest ja näis, nagu ta ei võikski võtta oma silmi lossilt, kus peitus kõik, mis võiks lõpetada rahva viletsust. Ta nägi heledamaid pilte õnnest ja õndsusest. Vaesus oli ära aetud, kurjust oma mitmesugustes kujudes ei olnud enam ja õnnistus voolas üle kõikide piiride.

Kaastundmus ei märganud, et kuningas andis temale kätte roostetanud võtme. Kui ta tuli juba natuke tagasi nende juurde, oli kuningas läinud.

„Mis mõte on sellel,” mõtles Kaastundmus vaadates võtmele.

„Ma ei tea, kus kohalt see on tulnud või kuhu ta sobib. Üks ainult on kindel, et inimesele, kellel on sarnane loss ku minul, sarnane roostetanud võti ei paku mingisugust väärtust.” Ja Kaastundmus viskas ükskõikselt võtme ära, ise rutates lossi suunas. Esiteks rändas ta ümberriigi väljaspool väravat, ja mõtles sellele, kuidas ta nüüd võib rõõmustada linnaarahvast. Ta läks ümber suure ehituste kogu ja ligines pääsissekkäigule.

„Nüüd tahan vaadelda oma varandusi,” mõtles ta, pannes oma käe käepidemele. Aga värav oli lukustatud. Talle näis väga imelikuna, et värav on lukustatud, kui annetus anti nii vabatahtlikult.

„Seda ma küll ei mõista,” pomises ta iseeneses kaotades lootust, „mis kasu on mul sest, et terve loss kuulub minule, kui ma ei või pääseda sisse.” Ta läks teiste väravate juurde, kuid kõik olid lukus.

Nüüd ta kaotas täiesti oma julguse. Kõik ilusad ettekujutused sellest, kuidas ta võib teha rahvast õnnelikuks, varisesid, ja teda haaras kahtlus. Ta toetus värava najale ja vaatas üle linna. Nende katuste all oli nii palju kurvastust ja nii palju häda, mida ta lootis võid kergendada. Sääl all hukkusid inimesed sellepärast, et neil puudus kõik, mida võis saada rikkalikult siit müüride vahelt. Ta seisis sääl kaua ja imestas, kuidas kuningas teinud temaga samast nalja.

„Minu, ja ometi mitte minu,” pomises ta enesele, „rikas ja ometi nii palju vaesem, sellepärast et ei või pääseda ligi oma varandusele.”

Lõpuks läks ta siiski tagasi oma vaesesse koju, igatsedes võivat teha midagi hääd ja leinatas oma luhta läinud lootuse pärast. Viimaks ometi halastas uni temale.

Ta nägi und, kuidas ta istus lossi väraval ja nägi kuningat tulevat enese juurde. Kaastundmus tundis, nagu ei võiks ta süguri tervitada teda, sest ta oli nii ärritatud kõige häbematuks pärast, mida kuningas lubanud sündaida temaga. Aga kuningas vaatas temale karmilt ja küsis: „Kelle pärast on see loss kõigi ta varandustega?”

„Ma arvan, et see on minu,” vastas Kaastundmus kurva häälega.

Ära ole tusane, kui sul on täita väike kohustus.

Pahaselt käis Tiina oma teed läbi sügava lume. Ta ei hoolinud tänna toredast talveluist — enese ümber. Ta pidi ruttama küllasse, nii ütles ema, — see oli ju naeruvõõrut! Nagu ema ei teaks, et maandub terve tund, enne kui ta jälle võis olla tagasi. Ja nimelt tema armsamast tegevusest küllasse ema teda ära. Ta istus oma maalikasti ees ja tahtis parajasti maalida, kui ema teda kutsus.

Vihaselt viskas ta siis pintsi kõrvale. Ja seda kõike runala — pea, mida ta mõtles? Tema armas väike õde Leiti, rumal? No ja, aga ta pidi ju alati Leiti rõõmudele ja naljadele järele andma. Nüüd pidi ta külast tooma kõharohti, sest väike õde kõhis väga.

„Sinu,” vastas kuningas, „kas sa siis ei mõtle olevat suure patu, et istud siin sarnases õnnetus seisukorras ja lased rahvast hukkuda ta viletsuses?”

„Minu isand,” ohkas Kaastundmus, „see on minu, ja ometi mitte minu, sest ma ei või sisse pääseda.”

„Mispärast?” hüüdis kuningas. „Kas ma ei annud sulle võtme, et võiksid avada värava ja vastu võtta kõik varandused, mis peituvad sääl sees?”

Siis ärkas Kaastundmus ja hüüdis: „Mis! Kas see roostetanud asjake võis olla tõesti päävärava võti?”

Kohe varahommikul läks Kaastundmus välja ja otsis põsaste vahelt, kuhu ta visanud roostetanud võtme. Ta leidis selle ja kiirustas lossi poole. Täiesti õige, see sobis lukule. Lossis ta leidis palju enam kui seda, millest ta unistanud — rohkem kui ta oleks suutnud paluda. Siis ta valis omale abilisi rahva seast ja kogus vanu

Ka tema ise oli külmetanud, aga kes hoolis sellest?

Nii oli Tiina omaette tusane, ja seda väljendasid kortsud tema palgeil. Oleks juba pikk, üksikudane tee selja taga!

Viimaks oli ta külas, kaupmehe juures. „Kas oled juba kuulnud?” küsis kaupmehe proua, „mõldri Leeni on täna surmud!”

Kui see oleks Leiti... Ei, sellest ei tahtnud mõelda! Tema armas, väike õde! Akks tüd tal meelde enne seda tekkinud kolemaid mõtteid. Ta tundis nüüd häbi nende pärast. Kas oli siis nii raske hääl alla?

Enne ei märganud ta oma üre võttes ristikuju tee ääres. Nüüd tagasi minnes vaatas ta üles kannatavale õnnistegija kujule. Oli see pettumus või mis väid väid, et Ta palju kurvematalt kui nüüd vaatas tema pääle alla? Ja nüüd tundis ta, et oli Teda kurvastanud oma kurja, kasvatamatu olemisega. „Õnnistegija,” sosistas ta, „andesta mulle!” Tiina oli kohtlane tütarlaps, ja ta tundis sügavat kahtlust. Kui rahulolematu ja ebasõbralik oli ta sageli! Tusast tüüts ta oma väikesel kohustusel kodus — ja ainult vastumeelselt aitas ta ema. Mida oli õnnistegija teinud? Ta tõi suurima ohvri, ilma kurtmata, ainult armastusest. Tiinale oli kõik läig palju, oh, ta häbenes enda pärast. Kas õnnistegija rääkis tema vastu praegu?

Edasi minnes töötas ta oma südamis, saada paremaks ja olla vabem tooma kind ohvri oma ema või Leiti hääks, sest ta armastas ju teda „kolelasti”. — Ema märkas kohe Tiina niost, et midagi oli temaga juhtunud, ja ta naeratas rõõmsalt, kuuldes kohe pärast seda, kuidas Tiina mängis oma õdekesega ja talle laulis ette laule.

mehi, kes võisid anda temale hääd nõu. Ta jagas targasti välja oma annid ja õnnistus tuli kui vägev jõgi.

Salvatsioonist! Jumal on andnud sulle sarnast võtme; sellega võid rikastada tervet maailma. Kus see on ja kuidas sa tarvita seda? Sellega võid pääseda Jumala juurde, ja kas sul ei ole tuhandeid kuldseid tõotusi armastuse, halastuse- ja jõuvarandustest, mida võime nimitada omaks ja tarvitada vabalt. See kõik on sinu oma, ja ometi mitte sinu, kui sa ei tarvita palve päävõtit.

Kui oled mures ja vajad troosti, poolehoidu või palvet valmises eadasminekus, kõnele igale Päästearme ohvitserile või kirjutajale seesmas „Abiandvale Käele”, diviisil komandöörile, Kenina lela 32—3-a, Riiga, Latvia. Me tahame aidata sind.

Nad hakkasid rääkima teisi keeli.

gaks. Mispärast? Kas ta oli nii väga osav ja suurepärane kõneleja? Ei. Aga Spurgeon rääkis keeltega. Loomulikult rääkis ta ainult inglise keelt, aga tema koosolekul, kus ruum oli täidetud rahvaga igast liigist — inimesed vaesest linnaosast ja ülukoolist, sarnased, kes pole kunagi käinud koolis, ja need, kes võisid gelda, et nad omanud kõige kõrgema hariduse — kõik mõistsid teda.

Kas ei olnud ka midagi selle-sarnast meie armsa Asutajaga, William Boothiga? Kuningad ja vürstid kuulsid teda ja meile, salvatsioonistidele, ütles ta: „Ärge jätke kunagi kedagi ukse taha, ükskõik kui vaene ta ka ei oleks. Laske neid kõik tulla!” Ja ta kõneles täis Vaimu, nii et kõik mõistsid teda.

See ime võib sündida veel tänapäev igal pool, kus inimese avab oma südame Pühale Vaimule. Siis räägitakse uute keeltega... Siis on õnnis kuulutada! Siis ei leidu inimesi, kellele oleks nii auline kui sel, kes võib kuulutada armuõpetust. Meie mõistame Paulust, kui ta ütles: „Häda mulle, kui ma ei kuuluta armuõpetust!”

Juhtus kord kellegi õpetajaga, et kui ta astus kõnetooli jutlustama, leidis ta väikese paberitükikesse sõnadega: „Meie soovime näha Jeesust!” — ja see tabas teda korraga: „Sa oled kuulutanud nii, et inimesed ei ole mõistnud sind. Siin sa oled seisnud oma teoloogiliste teadmistega, sa oled andunud raamatuitele ja leksikonidele, ja sa rahvas ei ole mõistnud sind.” Ta oli aus mees, ja koju tulles heitis ta põlvili ning hüüdis Issanda poole: „Andesta mulle! Olen annud neile leiva asemel kiva. Issand, puhasta mind ja tee mind uueks inimeseks!” Ja Issand kuulis teda ja andis talle nelipühi õnnistuse. Siis ta kuulutas jälle. Mõne nädala pärast, kui ta astus uuesti kõnetooli, leidis ta jälle paberitükikesse sõnadega: „Siis said jõngrid rõõmsaks, kui nemad nägid Issandat!”

Ta oli saanud uue keele.

Ja, see on ka ime, ja ma palun südamest Jumalat, et meie võiksim läbi elada sarnast imet, et iga kuulutaja elaks seda läbi, et minu seltsilised, päästeohvitserid, päästesõdurid, ja — et kõik kristlased võiksid läbi elada seda imet.

Ütle mulle, on su süda puhas vastu võtma sarnast nelipühi ristimist, või on süäl veel midagi roojast — kurjad mõtted, vihavaen mõne inimese vastu, ka dedus, auta ümberkäimine äri elus, midagi sinu kodus, mis ei

Meie võitlusväljalt.

Korpuste teateid.

Talinna I.

Oleme rõõmsad selle üle, et Issand on olnud meiega mõõdunud kuu jooksul. Ülestõusmise pühad olid õnnistatud ja hästi külastatud. Meie viibisime palves Jeesuse risti juures ja ruttasime nagu piibli Mariad varasel hommikul haua juurde, et kuulda inglite tervitust: „Ta on üles tõusnud!” Esimese püha varasel hommikuks olekul oli suur hulk osavõtjaid, Laulukoor laulis, muusikakoor mängis rõdult, loeti ülestõusmise rõmuisõnumit, et meil on elav Päästja, kes on võitnud surma ja surmariigi. Kõik ülestõusmise pühad olid erilise Vaimu-mõju all.

Pühapäeval pärast pühi oli meil rõõm meie diviisi ülema, major Lockyeri külastärgust. Pühapäeval ennelõunat oli meie suur saal täis pühitust otsivast rahvahulgast. Ja õhtul oli ruum tungil täis. Meil oli altarijumalateenistus. Seltsilised ja sõbrad andsid ära oma ümbrikut ülestõusmisele ja ülestõusmise rõmuisõnumit, et meil on elav Päästja, kes on võitnud surma ja surmariigi. Kõik ülestõusmise pühad olid erilise Vaimu-mõju all.

Seltsilised on tervisedamlikult võitluses. Oleme otustanud võidelda, kuni on saavutatud lõplik võit, me tahame olla ustavad, kuni Kristus jälle tuleb. R. Ahlberg, adjutant.

Tallinna II korpuse.

Mul ei lähe meeltes üksi pühapäeva õhtu. Meie olime selle koosoleku pärast eriti palunud, sest kaua juba polnud keegi põlvitanud kahetsuspingile. Me uskusime palve-kuulmist ja ootasime vastust. Koosolek oli algusest lõpuni häas vaimus, aga siiski lõpetasime, ilma et oleks näinud hingi. See oli suurim pettumus, mis võttis jõu ja jul-

peaks olema — siis su süda peab saama puhastatud kõigest, mis ei ole Jumala meelejärele. Pärast seda sa võid saada Vaimu täiesti ja saada tunnustajaks. Uks on avatud. Sa võid saada päästeohvitseriks, kuid sa võid saada ka kellekski teiseks, nagu Issand tahab seda ja kuhu Ta kutsub sind. Sa võid saada Jumala tunnustajaks sääl, kus sa viibid. Ta võib anda sulle oma täiesti siin ja praegu.

guse. Tükk aega hiljem oli saali jäänud ainult mõni sõdur. Sääl tuleb keegi naime sisse, kes näib olevat rõhutatud, ja ütles: „Ma olin täna esimene kord teie koosolekul ja tundsin, kuidas Jumal mulle rääkis, aga ma ei tulnud kahetsuspingile sellepärast, et teised ei tulnud. Ma läksin välja — tükk maad siit eemale, aga ma ei saanud rahu enne, kui pidin tulema tagasi. Kas teie tahate minuga paluda?” Ma olin rõõmus, et võisin paluda ühe otsiva hingega nimetatud õhtul. Meie usume Jumala abi ja õnnistustesse, tuleval aegul, meie korpuses.

J. Matveus, ltn.

Tartu korpuse.

Ma tahan sind targaks teha ja sulle õpetada teed, mis sa pead käima, ma tahan sulle nõu anda, oma silmaga sind juhutada.

Laul 32:8.

Võitlus kestab keset kurjuse kantse, saatanal on küllalt osavust pääletungimiseks, aga See, kes on võitnud pörgu võimud, on abiks igaihele, kes usaldab Teda.

Läbi raskete võitluse on Jumal ise juhtunud oma salgakest, võidukirend on paistnud läbi kõige mustemate pilvede. — Ülestõusmise pühade ajal võisime maitseada Issanda õnnistusi. Kuidas küll võivad valgustada, rõõmustada ja julgustada selle rõõmu kiired, mis liigi kakstuhat aastat tagasi esimest korda tungisid välja pimedast surmahuusest! Altarijumalateenistus esimesel ülestõusmise pühal, mida juhutas ltn. Luther, tõmbas mitmeid kaasa õhvrit altari-le panema.

Ühenduses eneseärasalgamse nädalaga oli mitu erilist koosolekut. Teisip, 3. apr. ettekandega „Valged riided”; mis selgitas piltlikult pühituse teed, kuni neid ehk Kristuse õiguse kuub, millela te või ükski Kuninga võoraspeole pääseda. Laup., 7. apr. koosolek ettekandega „Univorm kõnele”; see ettekanne näitas mitmesuguseid juhtumusi igapäevast elust, kuidas univorm kõnele; Lahutamist maailmast, teenistuse-elust teiste häaks, rõõmust kurbadele, lootusest lootusetutele ja üle kõige Jeesusest, kellel on vägi ja jõud päästa ja hoida. — Teisip., 10. apr. külastas meid diviisi juhataja major Lockyer. Jumala õnnistused olid kaasas koosolekul, ja üks väsinud hing kummardas eluvalle allikale, kus leidub karastust kõigile.

H. Eimann, leitnant.

LUGEGE „SÕJAHÜÜD’u.”

KINDRAL.

Kindral külastas hiljuti Lõuna-Walesi, kus ta juhatas mitu koosolekut. Samal ajal külastas ta kodu poisikestele, kellel ei ole tööd ja keda õpetatakse mitmesuguseis käsitöis. Üks nende tüdru parandada vanni saapaid ja kingi, mida rahvas on aneapind, ja mida päälte parandamist jagatakse välja vaestele.

Staabiülem.

Oma läbisõidul New-Yorgis, kui Staabiülem reisib tagasi Londoni, juhatas ta 10. aprillil Asutaja sünnipäeva mälestuse koosolekut. Suured lühid kogunesid ja Püha Vaimu ligikell õhtu tunda, ning kuuskiinunud armastajad tulid ette kahetsuspingile. Staabiülema elav jutus oli suureks väimustuseks Americal salvatsiooniistidele. Petti ka koosolekuid ohvitseridega, kes töötavad väljal ja stseeni teagi ning sotsiaalööis, ning süäl teie veel kõvmini Päästearmee rahvusvahelisi sidemeid.

Staabiülem kõneles ka suure klubiruumis, kus viibis palju kergeid ametnikke ja ärimehi; Staabiülem võis süäl selgitada Armeede ideale ja eesmärki ning suurendas arusaamist meie tööst.

Rahvusvahelisi teateid.

Komandör Jeffries, Briti territooriumi komandör, juhatab Rootsi kongressi juuni viimastel ja juuli esimestel päevadel.

Kindral Higgins juhatab Soome kongressi 6.—10. juulil.

Pedagoogiline nõukogu Stockholmis on otsustanud, et päästeohvitserid meie pääkorterist lähevad kord-korralt juhutama hommikust palvekoosolekut koolides. Brigadör Erik Lund juhatab neil päevil esimest sarnast koosolekut, millele järgnevad mitmed.

MÕOGA JA KILBI BRIGAAD. Piiblitekstid mais.

Rooma.		18. R. 13: 1—14	
1. T. 1: 1—12	Ap. teg.		
2. K. 1:13—21	19. L. 1: 1—14		
3. N. 3:19—31	20. P. 2: 1—21		
4. R. 5: 1—11			
5. L. 5:12—21	Rooma.		
6. P. 6: 1—11	21. E. 14: 1—12		
7. E. 6:12—23	22. T. 14:13—23		
8. T. 7:14—25	23. K. 15: 1—12		
9. K. 8: 1—9	24. N. 15:12—21		
10. N. 8:10—13	25. R. 15:22—33		
11. R. 8:19—30	26. L. 16: 1—16		
12. L. 8:31—39	27. P. 16:17—27		
13. P. 10: 1—10			
14. E. 10:11—21	28. E. 26: 1—9		
15. T. 11:25—36	29. T. 26:10—20		
16. K. 12: 1—9	30. K. 26:21—28		
17. N. 12:10—21	31. N. 27: 1—9		

Palveained.

- Mai 6. Taanima ja Holland.
 ” 13. Kõik korp. ohvitserid.
 ” 20. Briti valitsus.
 ” 27. Kõik allohvitserid.

LAULUD.

1.

1. Edasi, nii Jeesus käsib, Vahvad võitlejad Jehoova väes; Kandke rõõmsast päästmisteadet — Jeesus annab võitu meil. Kuulge, patused veel appi hüüvad, Hukatuse teedel nad. Räägi sest, et Jeesus teeb neid vabaks. Oh mis ilus sõnum see.

Edasi, me võitu saame, ; Hal-
leluuja ; Edasi, me võitu saame Kalli Jeesu vere väes.

2. Edasi, meid Jeesus saadab, Iga patuvang veel vabaks saab, Kui ta alandlikult palub, Jeesus teda vabastab. Põrgu ja maailma hirmsad võimud Issanda ees kokkuvad; Tema nimel langeb kurjusvägi, Vaenlased kõik lahkuvad.

3. Edasi, kõik võitlusele! Ülendage Jeesust merel, maal. Näita armastust, mis omad, Kuule Eluandja häält, Räägi kõigile, kes rusuks pektatud Oma patukoorma all, Et võib siiski Jeesus armu anda — Päästmine on vaba, prii.

2.

1. Kui on süda väsinud ja haige, Jeesule räägi! ; Puudub rõõm ja hingering olge, Temale kõnele sest!

Jeesule räägi, Jeesule räägi! Truimat sõpra ei leitagi töest. Ta sulle kingib jahutust ja troosti, Aitab sind võitluses!

2. Kui on silmad murepirarates, Jeesule räägi! ; Patuhaavad hinges sügavamas, Temale kõnele sest!

3. Kui ka kurbus elutaevast katab, Jeesule räägi! ; Usku, lootust varju alla matab, Temale kõnele sest!

4. Kui ka vahest tunned surmahirnu, ; Jeesule räägi! ; Ehk kui ootad Jeesust juba ammu, Temale kõnele sest!

3.

1. Kõll suuri asju ma piibli seest näen, Mis päale sagedast mõtlema jään. Imede imest küll suurem on see, Et Jeesus õrnasti armastab mind.

.; Kõll suur mu rõõm, Ta armastab mind ; Armastab mind, jah mind.

2. Jeesus mind armastab, armastab töest; Armastab taevast Ta maailma tõi, Armastusunnul Ta suri mu elmas ; Oh ma tean: töest Jeesus armastab mind.

3. Kui keegi küsiks mult, kuidas ma tean, Kiitust Ta nimel, ma ütelda võin: "Jumala Vaim minu südame sees Tunnistab ikka: Ta armastab mind."

4. Kui on vaid üks laul, mis laulda ma võin, Kui Tema ilu sees Kuningat näen, Kõlaga igavest siis minu laul: "Imede ime, Ta armastab mind!"

5. Ses kindlas teadmises rahul mu hing, Uskudes Jeesust, Ta õnnistab mind. Hirmudes põgeneb saatana mu eest, Kui talle ütlen, et Jeesus mu vend.

4.

I. M. uus 409.

1. Jeesuse juure rutta, oh hing, Veel oma sõnas kutsub Ta sind; Jah, meie keskel seisab Ta siin; Hüüab: "Oh tulge kõik!"

Õnnis, õnnis saab see olema, Kui me taevast suure rõõmuga Sääli inglitega kõik laulame, Au, kiitust Tallele.

2. Tulge kõik vaesed, vaevatud nüüd, Jeesus teil pakub armu ja hüüd, Andeks Ta annab kõik teie süüd, Tule oh kadunud hing.

3. Tänapäev pakub Ta armu veel, Tahab meid saata õiguse teel! "Tulge nüüd kõik!" nii kõlab Ta hääl, Tule oh armas hing."

7-da aasta kongressi koosolekud

25.—28. maini 1934.a.

Komandör

CH. RICH

juhatab erilisi koosolekuid

Major A. W. Lockyeri

ja

Soome Staabiorkestri saatel.

Reedel, 25. mail kell 7.30

Laup., 26. " " 7.30

Pühapäev, 27. " " 10.30

" " " " 3.30

" " " " 7.00

Esmasp., 28. " " 7.30

Ühine sõdurite, nekrutite ja endiste sõdurite koosolek.
Kongressi terituskooosolek ja muusikapidustus.

Päihitsuskooosolek.
Vabaõhu demonstratsioon.
Päästmiskooosolek.
Muusikapidustus Soome staabiorkestri.

Olge lahked, ühinege meiega kongressi koosolekull!

5.

1. Mu Päästja ristil kannatas, Austud olgu Jumala Tall! Oh tule, hõiska Issandas, Austud olgu Jumala Tall!

Oh, Tall, oh Tall, sa verine Tall, Ma nime Jeesus armastan. Sest oma hingel väge saan. Austud olgu Jumala Tall.

2. Kõik minu pattu kaetud, Austud olgu Jumala Tall! Ma Jeesu nime päästetud, Austud olgu Jumala Tall!

3. On unustatud minu süüd, Austud olgu Jumala Tall! Ma taeva poole rändan nüüd, Austud olgu Jumala Tall!

4. Kui mõddas tormid eluteel, Austud olgu Jumala Tall! Siis laulan õndsalt rannal veel: Austud olgu Jumala Tall!

5. Ja see mu laul on lõpmata: Austud olgu Jumala Tall! Et Jeesus mu eest suri ka, Austud olgu Jumala Tall!

6.

1. Oh, kuula, hing, kuis kostab sõjalaule Nüüd läbi maa ja ukseid uksele. Need suured töed, mis jutustavad helid, Sest sõjast, kuni lõpp saab patule.

Ristitud tules Päästearmeed, ; Maailma võitkem nüüd tule, verrega. ;;

2. Nüüd edasi, maailm me laulu kuulgu. Kõik hinged, Jeesus kutsub rõhutu. Ja pimeduses kostab lauluka, Viib koju rändajaid ning kadunud.

3. Nii kaugele kui kõuekõmin, kajab Mell sõnum päästava armu täius. Kõik mures hinged valkselt põlvitavad Su ees, oh Issand, oma nõidrusel.

4. Siis, võitjad, pärast väsitavat võitlust Aupäeva on koitmas, mõddas patuõ. Me võitlusit on — päästa hingi patust, Siis langeb saatana, tema riik ja töö.

Soome Staabiorkestri külaskäik Eestisse.

See suurepärase orkester külastab meid I-ne kord

Tallinna I. Laupäeval, 12. mail Teritusepidustuses.

Pühapäeval, 13. mail Erilised muusikateistused.

Tallinna II. Esmaspäeval, 14. mail Muusikapidustus.

Tartu Teispäeval, 15. mail Muusikapidustus.

KOORID.

1. Jumal mu varjupaik, Ta on mu rahupaik, Ma armus hoitud nüüd Ta tiiva all.

2. Uht lätet tean, sääl patud pestud kõik; Uht palka tean, sääl õõ on päävaks saand. Koormad on võetud, pime valgust näeb, Sest on imetev vägi ses veres Kolgatal.

3. Päästehulgad peavad võitma, Sest meil käsk on Jeesusell Patust tuua ristile. Päästmispüüd on me hüüd, Tules, veres läheme nüüd Vaimu väes.

4. ; Kui Jeesus ligi teil ; ; Päästetaks hingi ja ärkamist on, Kui Jeesus ligi teil.

I. M. 414 (uus).

5. ; Põrgu kantsid võida tormiga, tormiga ; ; Ta värsti võimu murra, ta teod riku ära, Põrgu kantsid võida tormiga! Au ja kiitus olgu Tallele, Ustavale Võitvürstile! Au ja kiitus, igavesti, Mele kalli Tallele!

6. ; Sul', Sul', Sulle ma jään ; ; Sul', kui ma elan Ja Sul' kui ka suren; Mu Issand, Sulle jään.

7. Ligemal' Sul, ligemal' Sul, Auline Päästja, mu püüd. Ainult kui tean, et see tee, kus käin, Mind tõmbab Sul' ligemal' nüüd.

8. Ta kuue äärt vaid puuduta, Ja sina puhtaks saad. Ta päästev vägi jän Tun Unt eiu sulle töet.

9. ; Töotes Su eest, ; Alati, us-tavalt, töiselt Töotes Su eest.

10. ; Oma Juhil nägu igas tormis näen ; ; Kuitgi lained möllavad, juhu minu hinge jääb. Oma Juhil nägu igas tormis näen.

11. Mured ja koormad kõik sila too, Jäta need kahetsuspingile; Jeesus su koormad kõik kergendab, Kus leiad sõpra kui Jeesus?

12. Mina rändasin kaugele kõrve-
teel Kaugel maal, tühjal maal, Kuld Jeesus otsis mind armuga. Oh see päev, õnnis päev!

13. Tal laulem viisides ja kiitkem nüüd, Ja Tema pühadust nüüd iga päev, Nii et see kõlgu ka üle ma; Tal laulem viisides ja kiitkem nüüd.

7.

1. Päästjale Eestil! me laulame rõõmsalt. Päästmist veel kõigile kuulutame. Vastaste väed meie Päästja kõik võidab. Ta järele käies me võidame ka.

Edasi sõtta! Lootes Ta päale, Lauldes kõik läheme võitlusele. Pühale ilule truudis me jääme, Päästjale Eestil hüüame veel.

2. Päästjale Eestil! Nüüd hoolige tööle, Hingesind nõutakse kord meie käest. Tuhanded pattudes hukka veel läevad. Päästke neid kõiki, oh päästke! me püüd.

3. Päästjale Eestil! Me lüüdsõna olgu! Kohtupäev öatte on jõudnud ju pea. Eksinuid kaitse, koju neid viige: Päästja nii käseb, oh kuulge Ta häält!

„Sõjahüüü” võitlejate nimestik.
Aprill 1934.

Ohvitserid: ltn. V. Muul 75, ltn. K. Bernadt 75, ltn. H. Eilmann 25, ltn. J. Matveus 25 eks.

Alohvitsid ja sõdurid: en-
voi L. Bakul 85, muus. M. Ernits 80, seers. A. Reismann 25, sõdur J. Tenness 25, nekr. A. Kruuse 25, sekr. J. Kanter 25, seers. F. Leemann 25, seers. H. Sandberg 25, seers. L. Rattik 25, seers. A. Kreos 25, seers. E. Vikmann 25 eks.

„SÕJAHÜÜD” ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 3 krooni, ½ a. 1.10 kr. Üksiknäkend 15 senti. Vastutav toimetaja: arst L. Bakul.

Väljaandja: Päästearmeed, O.-h. „Vaba Maa” trükk.